Rahwas uſſub ölpſamalt wallet kui tõt, wõttab ennemine kurja kui hääd õppetuſt wasto. Kes nende ſuud möda oskab lorriſeda, ſe on nende mees. Mõñi pardi-iſſand tõuſis meie päiwil ramato-kirjutajaks; iſſa-añi kitis pealegi pilo-pappa laulu ja pilo-pappa nok tõuſis kõrgele. Lorrikandjad ja Metſakakkud pandi ramatutele niimeks, mis ruñalate ellajade rahhataskud tühjendaſid ja waimoliko kirjutajate kukrud mammonaga täitſid. Linnud ja neljajalgſed! kui kaua tahhate petjatele ruñaluſe tolli maksta, kes teie raswaga endaid rumawad?

„Wai kas arwate neid parremaks, kes allati käed ristis ja ſilmad pörite ohkades ümberkäiwad, ennaſt warjule pandud waimoliko annete oſſaliſeks kiitwad ja teistele jutluſt lähwad teggema? Mõñe ſeſuggune wagga ellajale juhtub koggemata ka ilmliku tülli, kui wõera põldu ſallamahti külwatud ſeme päikeſe paistel iddanema tõuſeb; wõſſuke ſaab teistele nähtawaks. Agga mis meil ſiin pikkemalt keeldud armaſtuſe külwiſt räkida, ſe on üks kõik, kudda idduke tõuſis; ükski ei wõi ſelle eeſt, kudda ta ilmale tulli. — Sallapõllus iddanenud wõſſukeſed ellago wiſakaſt teiste ellajate ulgas, ja ärgo mingo koera kutſikas ial ſellega ſureldama, et iſſapoolt rebbaſe chk hundi ſuggu teemaſſe putunud. Niſuggune ſureldamine ſadab iggakord äbbi.“

„Lel!“ üdis Irmabbe määr: „teie tahtſite oma pattu tunnistada, ja akkate teiste peale kohhut mõiſtma! Teil on endal wõlga küllalte; jätke teiſed

rahhule. Igga mees kandko oma koormat ja püüdko ükskord tehtut tööſt wastuſt anda. Sellepärraſt et teie Ma-ilma luggu ni põhjani ärratunnete, peakſite iſſe teisteſt parrem ollema. Tarkuſt on teil küllalti, õiguſeſt on pudu. Teie ollete üks künal, mis teistele walguſt näitab, agga iſſe piñedas ellab. Teiſt ſaaks hä lammaste koolmeister.“

Magguſat juttu westes ollid neimad kuñinga koea liggi jõudnud, kus kawwala Reinowadderi pükſid jahwatama akkaſid. Seal jõudis perdik Martin neil wasto. Teema ütles rebbaſele: „Olge julge, armas täddi-poeg!“ ja nõudis pikkemalt asja otſuſt.

Reinowadder koſtis: „Mulle juhtus jälle koggemata piſſokeſt tülli, kaks waenlaſe kerre, koddo-jänes ja warres, läkſid tühja asja kuñinga jure kaebama, et ühhel kõrw, teiſel naine miño kätte jänud. Saaksin kuñingaga räkima, ſiis lähheks nende kaebamine tuulde. Ennetumal kombel ollen praego Kriimſilma ſü pärraſt wande al, ſiiski ei uſſalda ma pikka teed ette wõtta, kus naine ja lapſed warjajata koeo jäwad. Peaſeksin nuhtluſe alt, ſiis wõiksin julgeſt kuñinga ette astuda ja piſſokeſt tülli ſeal waigiſtada.“

Märtin ütles: „Ma lähhen praego Kurreſare, ſeal tahhan teie wõllad ühhes ärrataſſuda; wenna kombel ſeiſan ma teie eeſt. Miña ollen kohto kirjutaja, tean ſelgeſt kõik kohto-ſeaduſed ja ſaan teie asja õlpſalt toimetama. Mul on ſeal ſuggulaſi ja ſõbru küllalte. — Minge julgeſt kuñinga

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 114